

СОНЦА:
Усход, захад, даўжыня дзён:
Мінск — 5.28, 21.01, 15.33;
Віцебск — 3.15, 20.55, 15.40;
Магілёў — 5.19, 20.49, 15.30;
Гомель — 5.24, 20.38, 15.14;
Гродна — 5.48, 21.12, 15.24;
Брэст — 5.53, 21.08, 15.16.

МЕСЯЦ:
Першая квадра 3 жніўня.

ІМЯНЫ:
Трафіма, Феофіла, Апаніма-
ра;
Мары, Станіслава

ВОЗГАДАС ВОЗГАДАС ВОЗГАДАС

У халадзільніках мяса ёсць. Засталося,
каб яно перамясцілася ў нашы страўнікі

Як сведчаць папярэднія статыстычныя даныя за мінулы месяц, у рэспубліцы працягваецца падзенне вытворчасці большасці відаў тавараў народнага спажывання. У выніку скарачэння іх паступлення ў гандлёвую сетку.

Так, у параўнанні з першым паўгоддзем мінулага года, сёння паступіла ў продаж менш: шэражыных тканін — на 23 праценты, шаўковых — на 38, ільняных — на 51, скурынога абутку — на 31 працэнт.

«Я лічу, што час плашча і кінжала заканчваецца», —

СКАЗАў СТАРШЫНІ КДБ БЕЛАРУСІ ЭДУАРД ШЫРКОўСКІ
НА СУСТРЭЧЫ З ЖУРНАЛІСТАМІ

Сустрэча была наладжана адразу ж пасля выдання кіруючых работнікаў беларускай службы бяспекі з Кіева, дзе 31 ліпеня было падпісана пагадненне паміж КДБ Беларусі і Службай Бяспекі Украіны аб супрацоўніцтве.

Па сваёй сутнасці і па сваёй душы гэты дагавор з'яўляецца пагадненнем паміж раўнапраўнымі суверэннымі дзяржавамі і накіраваны аказна на забеспячэнне гэтага суверэнітэту, сказаў Э. Шырковіч. Падпісанне дагавора стаў юрыдычнай падставой для супрацоўніцтва паміж спецыяльнымі аб'ектамі краіны. Тут ёсць даволі шырокі спектр для сумеснай работы: абмен інфармацыяй, бяспека грамадзян — барысба з тэрарызмам, наркатычным, эканамічным злачынствамі. Границы ў нас празрыстыя, зарэз ідзе актывізацыя развіцця рэальных адносін, але само гэтыя паняцце — рынак — многія наваўляюцца камарсантамі разумеючы па-свойму. Адсюль — розныя адступленні ад заканадаўства, прычым вельмі часта — сядкомыя. Я не лічу, што гэта спецыфічны для КДБ занятак, сказаў старшыня, але на сённяшні дзень мы павінны за-

мацца і гэтым. Эдуард Іванавіч асабліва падкрэсліў, што ў адным з пунктаў дагавора азначана на-ступнае: спецыяльна Украіны і Беларусі не будуць працаваць адна супраць адной: не дай Бог, калі разгарыцца вайна разведкаў у краінах СНД, лічыць ён.

На сустрэчы, вядома, закраналіся і многія іншыя тэмы. Аб аўтамабілях. Ці не лічыць старшыня КДБ, што паставава аб забароне пасляважна жыхароў паўднёвых рэспублік СНД ў гасцініцы Мінска парушае правы чалавек?

— Як старшыня КДБ і падпарадкоўваюцца ўсім рашэнням заканадаўчага органа ўлады. Такія паставава не ад сапалодкага жыцця. Як грамадзянін я супраць падобных мераў: раз мы будзем прававую дзяржаву, то чалавечую годнасць трэба павяжам у першую чаргу. Гасцініцы ў любым выпадку

Значна зменшылася і пастаўка харчовых тавараў: кандытарскіх вырабаў — на 29 працэнтаў, мяса — на 32, цукру — на 38, рыбы — на 60. Тэндэнцыя са зніжэннем паставак назіраецца і ў жніўні. Гэта ў першую чаргу датычыць каўбасных вырабаў, цукру, алею. У Мінску, іншых гарадах ужо адчуваецца перабор у забеспячэнні хлебобулочнымі вырабамі з пшаніцы, у продаж не заўсёды ёсць мяса, і гэта тым больш даўна, што на канец ліпеня ў халадзільніках мясакамбінатаў яго назіралася звыш 40 тысяч тон, і сельскія гаспадаркі адчуваюць цяжкасці са здачай жывёлы.

Антоніў КУЛЯШОў.

Ураджай гарантуюць навукоўцы і практыкі

Шматгадовае супрацоўніцтва звязала наглас імя Дзяржспецнага супрацоўніцтва з Беларусі навукова-даследчым інстытутам земляробства і кармю. Навукоўцы прапануюць хлебавым універсальным збожжам культуру для выпрабаванняў на палётах, даючы каштоўныя рэкамендацыі па вырошчванні пасеваў.

Сённяшняе жніва стала чарговым знаменнем для новага гатунку хутаспелага ячменю. Выставіў ён у спіку, ніякіх буйных налісся. Складаным умовам уборкі ўраджай, але механізмы ўраджайна-дзяч свая набылі на налісках нях. На 930 гектарах ідзе тут жніва, на большасці ўдзельнічаюць прымячальныя зарэкамендаваныя сёбе тэхна-логія збожжы са збожжым саломы на сям. НА ЗДЫМКАХ: старшы навуковы супрацоўнік інстытута земляробства і кармю Алег ВЕЛІНІКЕВІЧ і старшыня нагласа Федар ЗАВАДСКІ на палётах, дзе растуць новыя гатункі жніва на новы гатункі.

Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.

ФАДЫЕ ФАКТЫ

Міністры замежных спраў Латвіі, Літвы і Эстоніі прынялі запланаванае ў расійскай сталіцы Андрэй Козырава сустрэча 6 жніўня ў Маскве. Сустрэча будзе прысвечана новаму пакетнаму падаходу Расіі да рашэння пытання аб вывадзе расійскіх войск з тэрыторый дзяржаў Балтыі.

Латвійская медыцына пачала падзяляцца па нацыянальнай прыкмеце. Яўрэйскія ашчыны Рыгі перададзена 3-я гарадская балоніца, якая будзе ўтрымлівацца на сродкі ашчыны. Пытанне аб стварэнні рускай балоніцы і паліклінікі абмёршавецца і ў рускай ашчыны. Павуленне нацыянальных балоніц — вынік праходзячых урачы ў Латвіі. Каб атрымаць ліцэнзію на права левачы, трэба налісаць дытант, адназначна на навалі пытанні па спецыялізацыі і па гісторыі Латвіі. Атрымаць стацыйны водгук намілі могуць толькі тым, хто гаворыць па-латышску з дзяцінства.

Апублікаваныя даныя Міністэрства ўнутраных спраў Германіі па эміграцыі ў Расію. Колькасць расійскіх немцаў, якіх пераехаў у студзені 1992 года з СНД на настановае выхадства ў Германію, складала 81 тысяч чалавек.

Народная артсмена Беларусі Інаса Душэвіч — галоўная вынаваўца ролі ў народнай балоніцы — вынік прыма-балерына зрабіла пазнаку ў Паліцы, дзе знайміла ў гісторыі гэтага славутага горада.

У Запарожжы, як паведамае агенства РІА, зарэгістравана 10 выпадкаў атручванняў жывёл палівамі з лютальным зыходам. На страфічны эканаліцы стан Запарожжя прыезд да таго, што навалі добрыя сталі ядавітымі. На думку вучоных, ядавітыя могуць быць гатункі і саваіна, калі эканаліцы не палівыны.

Тры выпадкі шаленства ліс зарэгістраваны за ліпеня ў Старажыцкім раёне. У буйны час тамога не зарэкалася за цэлы год.

НЕ РАЗАМ, АЛЕ У АДНЫМ НАПРАМКУ

Дагавор аб супрацоўніцтве падпісалі Міністэрства аховы здароўя Беларусі і створана не так даўно Асацыяцыя ўрачоў рэспублікі. Перыяд канфрантацыі дзяржаўнай і грамадскай структур закончыўся.

— Мы — за супрацоўніцтва, якое не ўчымяе ні грамадзян, ні медыцынскіх работнікаў, ні органы ўлады, — гаворыць прэзідэнт асацыяцыі Міхаіл Кіслёў. — Дагавор прадугледжвае аб'яднанне намаганняў у перабудове сістэмы нацыянальнай аховы здароўя, у развіцці сеткі медыцынскіх дапамог, у тым ліку і прыватных клінік, вырашэнне праблем прафесійнальнага кантролю, цэнаўтварэння ў галіне прававой і сацыяльнай абароны медыкаў. Гэты акт замацаваў добраахвотную згоду на супрацоўніцтва нашай грамадскай арганізацыі і Міністэрства. Пры гэтым ні адзін бок не мае намеру дыктаваць сваю

Лідэра ПЕРАСЫПІНА,
[ВЕЛІНІКЕВІЧ].
Мінск.

ГОСЦІ З «БУДУЧЫНІ»

БАРАНАВІЧЫ. Мабыць, настала па радзіме прывяла надыма ў горад неафіцыйнага дэлегатаў землякоў-эмігрантаў з Ізраіля. У 40-я гады яны пакінулі Беларусь і толькі цяпер змаглі наведваць зямлю сваіх дзядоў.

Дарэчы, усе 22 «дэлегаты» не звычайныя мовы. Іхнішэцкім роднай прыняты ў гарадзкіх навалях старэй, амаль знікшы, яўрэйскія моўля, а ў воліны час рабілі аўтобусны «круізы» па горадзе.

Яны былі прыняты адзіна-ленны, што ў Баранавічах, насперак іх чаканню і чут-

кам у Тэль-Авіве, няма раз-руху і галаду. У знак свайго прызнання да землякоў для гарадской дзяцінай паліклінікі яны прывезлі два інгальтары і рашылі ўнесці вялікі ўклад у будаўніцтва новага ме-марыяла «Смуглячых маці», які ў хуткім часе павінен быць абудаваны за гора-дам.

«Наташа» з Берліна шукае бацьку ў Беларусі

Доўгі час гэтая гісторыя была толькі прыгожай казкай аб рамантычным каханні. Казкай сунівай, у многіх месцах неда-лісанай. Яе геральда прычына, пра якія крыху пазней, на-жадала не афіцыйна свабодна, назавалася проста Наташай і вырашыла сама знайсці адказ на многія пытанні старой гісторыі. Тым самым апошня перастанала б быць толькі казкай. Менавіта з гэтай адзінай мэтай Наташа прыехала з Германіі ў Беларусь...

Паміж тым да вывазлення Мінска сабралі тавары на плошчы Перамогі не толькі ветэ-ранаў. Былі тут і Іх дзеці, уну-кі... І ўсё ж у страткім на-тоўпе ўвагу многіх прыцягнула жанчына, што стала каля ве-нага агню. Хоць і падпэра-ная свядомымі рамянямі, ас-цям не была падобная на фран-тавічку. У руках у яе была фата-графія дзяцінства з надпісам: «Каму знаёмы гэты чалавек». І ніжэй падпіс: «Берлін. Май. 1945 год». Як высветлілася по-тым, дзяцінства на фатаграфіі ў руках пажылой жанчыны была яе маці, якая перад са-мым заканчэннем вайны паз-намаілася з чалавек, які хут-салідаваў. Яго, бацьку свайго, і спрабавала знайсці гасця з Германіі. Шкада, што разма-ўляў нам дзядава пра пера-кладчыка. Свабодна валодаю-чы некалькімі мовамі, фру Наташа аўсім не ведала рускай.

Мы прывыклі ўжо бачыць па тэлебачанні, на старонках газет, часопісаў аб'явы, якія заклікаюць адгукнуцца маці, бацьку, сына, дачку, фронта-выя сяброў і таварышаў. Лю-дзі шукаюць адзін аднаго. Шу-каюць у нашай краіне і за мя-жой.

Свайго бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

З 23 красавіка па 9 мая 1945 года ён быў, які хут-салідаваў. Яго, бацьку свайго, і спрабавала знайсці гасця з Германіі. Шкада, што разма-ўляў нам дзядава пра пера-кладчыка. Свабодна валодаю-чы некалькімі мовамі, фру Наташа аўсім не ведала рускай.

Мы прывыклі ўжо бачыць па тэлебачанні, на старонках газет, часопісаў аб'явы, якія заклікаюць адгукнуцца маці, бацьку, сына, дачку, фронта-выя сяброў і таварышаў. Лю-дзі шукаюць адзін аднаго. Шу-каюць у нашай краіне і за мя-жой.

Пісанні акта аб капітуляцыі Германіі салдат быў вымуш-лены паехаць на радыё. На па-мяці аб сабе хлопца пакінуў дзяцінства невялікіх латуніку іконку Божай маці. У размо-ве са мной Наташа паказала да-рагую сэрцу рэліквію, што змяшчала на далоні.

Доўгі час яна наогул нічога не чула пра гэтую гісторыю. Тавары аб ёй маці забрала з са-бой у магілу. Толькі праз 15 гадоў, пасля смерці маці яе лепшая сяброўка, якая ўсё ве-дала, прагаварылася. Але ве-лікі які-небудзь размова пра пошук бацькі савецкага воіна тавары было проста немагчы-ма. Юнацтва Наташы супала з но-вай вайной. «Халодная». І толькі праз некалькі гадоў, калі сцяна, што падзяляла ГДР і ФРГ, рухнула і пера-стала існаваць, з'явіліся фэ-альныя шанцы на пошук. І Наташа чакала іх.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

За два апошнія гады пошук мала што даў. Але жанчына не расчароўваецца. Яна павяла ў Маскву, Санкт-Пецярбург. Сустрэкалася з кінарэжысэ-рам.

Сваёй бацьку, савецкага салдата, які вываляў у галы вайны Берлін, праз амаль пяцьдзесят гадоў шукае яе дачка, жыхарка ФРГ. Не ве-даючы ні ім'я, ні прозвішча, ні нумара вайскай часткі, ні нават горада, дзе ён жыў, не маючы яго фатаграфіі, яна ўсё ж пры-ехала да нас. Прыехала ў па-дзейнае пачатку. З размоваў з Наташай мне ўдалося даведа-цца пра некаторыя фрагменты гэтай няяснага гісторыі.

Спачатку яна лічыла, што шукаць бацьку трэба ў Бе-ларусі ці на Украіне. Тавары-нем было такое яўзвучна ме-рцаванне калі Берлін вывалялі Украіны і Беларусі франты, дык узяліся за штурм гора-да з'яўляліся беларусы і ў-краінцы. Шпёр Наташа толькі ўсімшэцтва, успамінаючы сваю першапачатковую версію.

— Я прыехала са сваёй ся-броўкай і захапіла з сабой ві-дэкамеру, каб дакументальна зняць увесь працэс пошуку, — гаварыла яна. — І я вельмі ўдзячна вам, народзе за ім-кненне дапамагчы мне. Напэ-ва, сапраўды гора, а мне вядо-ма, што ў Беларусі загінуў на-шыя чырвоныя жыхары, аб'я-ноўвае людзей.

Загадчыца партызанскага аддзела Дзяржаўнага музея гісторыі Айчынай вайны Раі-са Чарнаглава дапамагла Наташы сустрэцца з многімі ветаарамі. Спрабуе яна такса-ма звязацца са спецыялістамі, якія змаглі б паказаць, дзе выраблена падараваная іконка. Высветліць пакуль нічога не ўдалося. Магчыма, бацьку ўжо няма ў жывых. Мінула ж паў-стагоддзя. А калі ён нават і жыў, ці зможа прызнаць у ёй сваю дачку, якой ні разу не бачыў.

Некаму ўсё гэтая гісторыя здаецца даўняй. Няма куды, маўляў, чужымцы валюту дзяваць, акрамя як на пераезд з аднаго горада ў другі. Кожны можа думаць па-свойму. Але пры гэтым нехта за-бывае, што ў чалавека ёсць права даведацца, кім быў яго маці ці бацька. Дык, можа, не дадуць да іх з партызан-скага атрата ў маскоўскай студыі дакументальных фільмаў жанчыне параілі з'ездзіць у Мінск, дзе 3 ліпеня збіраюцца людзі, якія ў партызанскіх ат-радах у галы вайны называліся юнымі спецыялістамі. Так немка Наташа апынулася ў сталіцы Беларусі.

Аляксандр МАКАРАў.

ДЫПЛАМАТЫ РАСКАЗВАЮЦЬ ПРА ЖЫЦЦЕ

Агульнавядома: суверэнны Рэспубліку Беларусь усе больш і ахвотней прызнаюць у свеце. Гэта раней нават у Еўропе, не кажучы ўжо пра іншыя кантыненты, ў адказ на пытанне: «Што вы ведаеце пра Беларусь?» — маглі развесці рукамі, а іншы раз проста спытаць: «А дзе яна, гэта краіна?»... Прышлі, дзя-куй Богу, новыя часы, а з імі — увага і павага да нас, бела-рускаў.

У гэтым пэўна пераказаліся журналісты, якія запрасілі па-заўчора ў Міністэрства замежных спраў рэспублікі на брыф-інг з часовам павераным Беларусі ў Злучаных Штатах Амеры-кі Сяргеем Мартынявым і пастаянным прадстаўніком Рэспуб-лікі Беларусі ў Арганізацыі Аб'яднаных Нацый Генэральм Бур-лаўкіным. На прыгук больш чым адной гадзіны і першым з іх, і другі павядалі аб умовах працы і жыцця ў дзяліцы замеж-жы, неадкладных праблемах, якія прадстаўляюць вышэйшым у бліжэйшым і аддаленым часе беларускім місіям у ШТА і ААН, карэ-сей кажучы, аб усім тым, што трэба рабіць, каб нашу рэспуб-ліку не толькі прызналі, а і пачалі павяжам яшчэ больш і мацней.

(Тутарка карэспандэнта «Звязды» з Генэральм Бурлаўкіным бу-дзе апублікавана ў адным з бліжэйшых нумароў газеты).

Антоніў МЯСНІКОў.

Хутка будзем у «Еўрасіці»?

Ва ўпраўленні Беларускай чыгуны адбыліся перагаворы паміж яе начальнікам С. Шкапіным і прэзідэнтам Цэнтральнай еўрапейскай камісіі «Еўрасіці» Р. Рупер-там. Былі разгледжаны пы-танні хутэйшага падключ-чэння Беларускай чыгуны да Еўрапейскай сеткі «Еў-расіці», умацавання парт-незаводзіліся задачы прак-тавання высокахуткаснай пасажырскай магістралі Варшава — Мінск па двух напрамках: Цірасаль — Брэст — Мінск і Брузгі — Гродна — Мінск, а таксама падрыхтоўкі і арганізацыі на іх базе сумесных пра-дпрыемстваў з заходнеэўра-пейскімі партнёрамі.

Робаты пачаюцца пачаць у 1993 годзе.

Ганна ЛАГУН.

ПРАЗ ЦЕРНІ ДА... ЗАКОНА

З непрадбачанымі цяж-касцімі сутыкнуліся рас-працоўшчыкі прэкта Зако-на Рэспублікі Беларусь аб псіхіятрыі.

Як паведаміў галоўны псіхіятр Міністэрства ахо-вы здароўя рэспублікі Ула-дымір Іваноў, прэкт быў падрыхтаваны ў кра-савіку бягучага года, але да гэтага часу не прайшоў у-дзялення ў Савецкі Міні-стэрствам і прэзідэнтам. Кінематэрыяныя сталі Пала-жэнне аб прымушовам ля-чэнні хворых, якія па-кутуюць ад псіхічных захвор-ванняў. Распрацоўшчыкі прэкта прапануюць узак-ніць змяшчэнне хворых у клініку толькі з санкцыі су-да, аргументуючы гэта тым, што толькі суд можа абме-жавваць чалавека ў свабод-зе. А змяшчэнне на прыму-

савое лячэнне ў псіхіятры-чную клініку — не што ін-шае, як пазбаўленне волі. Вярхоўны суд рэспублікі ка-тэгарычна супраць таго, каб на судовыя органы былі ўскладзены такія функцыі, хоць падобная практыка існуе ў большасці развітых краін.

Пракуратура рэспублікі таксама не згодна ўзяць на сябе дадатковы абавязкі, звязаныя са змяшчэннем у клініку псіхічных хворых лю-дзей, лічачы іх па-за межамі свайго кампетэнцыі.

У выніку прэкт пільніца ў Камісіі Вярхоўнага Саве-та па ахове здароўя. Надзея на тое, што ён будзе пры-няты да слухання без неаб-ходнага ўзгаднення, вельмі мала. А закрадзе ж ён мно-гіх людзей.

Святлана КАЛІНІНА.
(БЕЛІНІКЕВІЧ).

ВЕТА НА ПАЎСВЕТА

Начальнік дэпартаменту миты Латвіі Імантас Гејдэс на-лажыў вета на вываз з рэспублікі каларовых металаў. Митнікі абавязаны затрымаць усе транспартныя сродкі і грузы з ка-ляровымі металамі ці іх сплавамі. Гэта вымаганне неабходна-сцю забараніць іх халатычны вываз з Латвіі.

Аб падпісцы на перадычныя выданні на 1993 год

Міністэрства інфармацыі і Міністэрства су-вязі і інфарматыкі Рэспублікі Беларусь паве-дамаюць, што прыём падпіскі на рэспублікан-скія газеты і часопісы на 1993 год мяркуецца арганізаваць у два этапы — спачатку на пер-шае, а потым на другое паўгоддзе. Гэта вы-клікала нестабільнай эканамічнай сітуацыяй, грашовай інфляцыяй, ростам цэн на паперу, паліграфічныя матэрыялы, па

